

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΤΙΩΝΗ

ζώα - φυτά

ΚΕΔΡΟΣ

Δήμητρα Κατιώνη: *ζώα - φυτό*

ISBN 978-960-04-5412-3

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δήμητρα Κατιώνη, 2023*
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Τα πόδια των πτηνών

είναι σκεπασμένα με λέπια και μοιάζουν με ρίζες από μικρές, επίμονες λεμονιές. Αν δεις ένα πουλί να κολυμπά, να του μοιάσεις. Αν ριζώσει ένα πουλί, θα φταις εσύ.

Βουνό

Ήρεμα ξαπλωμένο στο σκληρό στρώμα του ορίζοντα. Το σκληρό ροζ της κορυφογραμμής σου πριν το χάραμα. Μου κρύβει το άπειρο. Ευχαριστώ.

Κάτι να σε εκπλήσσει

διαχρονικά δεν υπάρχει. Το γιο-γιο είναι ένα μαγικό παιχνίδι. Μα η επιθυμία δεν έχει σχοινί επαναφοράς. Βράδυ ήταν, το κόψαμε με τα δόντια μας.

Ελάφι Ξαφνικό

θύμισε στο ξέφωτο ότι ο χρόνος απρόσμενα υπάρχει, όπως το παράθυρο πίσω απ' την κουρτίνα, και καλυπτικά, όπως το χέρι σου στη θέση του χεριού σου.

Μοιάζουν

με ξερόκλαδα ή με πέτρες. Σταμάτησες να επιθυμείς. Τα κόκαλά σου μπορούν να διαλέξουν ήρεμα τους συγγενείς τους.

Αναθεωρώντας

τη μετάφραση των σύννεφων, εβδομήκοντα τον αριθμό και πάντα σε καταιγίδα διατελών, ευχήθηκα να μεταμορφωθώ σε αυτή τη σταγόνα που ξεχειλίζει ανά τους αιώνες τα δισκοπότηρα.

Ο τυφλοπόντικας

ολοταχώς σκάβοντας τα λαγούμια της λαχτάρας προς την άλλη άκρη της νύχτας, γνωρίζει ότι τα μάτια είναι άχρηστα όταν με νύχια και με δόντια κανείς ανοίγει τον δρόμο για το πουθενά.

Πεθαίνοντας

μια μέρα με αέρα συγκινείσαι τελείως απρόσμενα από τη δυνατότητα που είχες να λυγίζεις.

Σκέφτομαι μια γλώσσα

ανόητη, ιδιωτική. Και σαν κλεμμένη από κάτι που ήταν δικό μου μα δεν είναι πια. Το σκυλάκι του διπλανού δεν βγάζει νόημα. Ας σταματήσω να γρυλίζω.

Η ζωούλα αυτή

Εύα, είναι κάτω από την κουβέρτα, όπως παίζουμε τα δυο μας. Μα μην ξεχνάμε ότι είμαστε από φως και στο φως θα πάμε, κι ας γράφουν αντίθετα οι γραφές. Ένα μικρό, μερικό σκοταδάκι είναι η μικρή, μερική αυτή ζωή και υπάρχουμε σε αυτή για να τρίψουμε τις μυτούλες μας μες στη νύχτα. Μετά ξανά το όλο. Με τη μικρή, υπέροχη προσθήκη του αγγίγματος σου.

Η ουρά του σκύλου

είναι δείκτης συναισθήματος, και μόνον αυτό. Ως εκ τούτου, η ουρά του σκύλου ελλείπει στον άνθρωπο, ο οποίος κυματίζει τη δική του ουρά για πάμπολλους λόγους, ένας από τους οποίους είναι ότι η ουρά του ανθρώπου είναι αόρατη. Η αρχή αυτή βρίσκει εφαρμογή και στις σημαίες.

Ξήλωσαν

το σκιάχτρο τελετουργικά, το ξάπλωσαν πάνω στο ξερό χορτάρι, άρχισαν να το σέρνουν στον κάμπο κρώζοντας γοερά. Δυόσμε, λουίζα και βασιλικέ, μας σπάσατε τη μύτη, έψαλλαν. Τα κοράκια είχαν Μεγάλη Παρασκευή.

Θηλαστικά

Σπυδάζοντας την κτητική αντωνυμία της γυναικείας ακτημοσύνης –καρχαρία μου, φάλαινα, λαβράκι– διαπιστώνει κανείς –γύπα, σταυραετέ μου, σκουληκάκι– πως το πιο τρομακτικό από όλα –καταιγίδα, καύσωνα, αεράκι μου– είναι ότι η γυναίκα –αγάπη μου, αγάπη μου, αγάπη– δεν έχει να χάσει τίποτε. Άδειασέ την. Αυτή η γωνιά είναι δική μου. Και θα μείνει κενή.

Το φυτό

τραγουδάκι φυτρώνει στη μασχάλη όλων των ανθρώπων. Κάποιοι το αφήνουν να μεγαλώσει. Τα άνθη του αναρριχώνται κάτω, προς τη γενετήσια βαρύτητα. Σε γαργαλούν. Κόντρα στις προσταγές του φωτός, ο ανθός του τραγουδιού σκεπάζει σαν διάφανο φύλλο συκής κάθε χυδαιότητα της ύπαρξής μας. Αν σιγοψιθυρίσεις ένα λουλούδι, θα δεις.